Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 19 (1063) * miercuri 11 mai 1966 * 8 pagini 30 bani

A 45-a ANIVERSARE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN — FORȚA POLITICĂ CONDUCĂTOARE A SOCIETĂȚII NOASTRE SOCIALISTE

Adunarea festivă de la sala Palatului Republicii Socialiste România

În sala Palatului Republicii a avut loc sîmbătă după-amiază adunarea festivă organizată cu prilejul aniversării a 45 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

Pe fundalul scenei, străjuite de steaguri roșii și tricolore, se văd datele festive 1921 — 1966 și inscripția „Trăiască cea de-a 45-a aniversare a Partidului Comunist Român".

La adunarea festivă au luat parte numeroși membri de partid din anii luptei ilegale, conducători ai organizațiilor de masă și instituțiilor centrale, activiști de partid, reprezentanți ai oamenilor muncii din întreprinderile și instituțiile bucureștene, oameni de știință, cultură și artă, generali și ofițeri superiori.

Erau prezenți șefi ai misiunilor diplomatice acreditați în Republica Socialistă România.

Ora 17. Primiți cu puternice aplauze și urale, în prezidiu iau loc tovarășii Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Alexandru Bîrlădeanu, Alexandru Drăghici, Petre Borilă, Constantin Drăgan, Alexandru Moghioroș, Gheorghe Rădulescu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Ștefan Voitec,

(Continuare în pag. 5-a)

Cum purtați cravata roșie ?

de Constanța NICULESCU

Întrebarea am adresat-o unui grup de pionieri. Cîțiva dintre ei, mai măricei, s-au uitat la mine mirați. Apoi și-au îndreptat privirile spre un băiat mărunțel, de curînd purtător al cravatei roșii. Socoteau, pe semne, că pentru ei întrebarea e puerilă sau, cel puțin, naivă. Mărunțelul, cu atîtea perechi de ochi ațintite asupra lui, s-a fîstîcit sau poate nu s-a grăbit să răspundă. Băiatul de lîngă el i-a reproșat cu dojană și cu oarecare nervozitate în glas :

— Dar e foarte simplu, nu înțeleg de ce nu răspunzi ! Apoi, ca și cînd ar fi repetat o axiomă : cravata roșie trebuie s-o purtăm în fiecare zi, să fie mereu curată, călcată ca și întreaga uniformă...

— Chiar așa! Bineînțeles, ea trebuie să fie înnodată corect, cu colțurile egale — a adăugat o fetiță.

Hotărît lucru, nu-mi formulasem întrebarea în cel mai fericit mod. Pentru că răspunsurile și discuția ce le-aș fi dorit nu se refereau în primul rînd la netezirea și... egalitatea colțurilor. (Deși, cînd te gîndești la cravata roșie, nu ți-o poți imagina altfel decît curată și strălucitoare).

Aș fi vrut să port o discuție cu copiii, despre o altă strălucire a cravatei roșii. Mă gîndeam că acest simbol pionieresc, care prin culoarea lui purpurie amintește apartenența purtătorilor ei la armata viitorilor ostași ai partidului, strălucește cu intensități diferite pe albul imaculat al bluzelor. Că această strălucire o dau faptele și comportarea pionierilor înșiși. Mă gîndeam că mulți, foarte mulți pionieri, prin sîrguința cu care învață, prin dorința de a fi folositori, prin comportarea lor civilizată poartă cravata roșie **cu cinste, respectînd-o** prin faptele lor de fiecare zi. Pentru aceștia, cravata roșie este nu numai semnul care-i deosebește de ceilalți școlari, dar mai ales elementul care-i apropie de ziua în care vor acumula calitățile ce-i definesc pe membrii Uniunii Tineretului Comunist.

Aceștia sînt mulți, cei mai mulți. Dar mulți nu înseamnă toți. Și chiar dacă este vorba de o infimă minoritate este firesc să ne întrebăm : ce înțeleg acești **puțini la număr** prin calitatea de pionier, deci și prin cravata roșie ? Că există pionieri care nu înțeleg perfect, sau uită de ce poartă la gît cravata roșie, o dovedesc și însemnările din bloc-notes-ul meu de reporter, din care transcriu, fără comentarii, două exemple :

BLOC NOTES

1. Cișmigiu. Pe o alee umbroasă, patru copii, folosind servietele drept scaune, joacă șeptic. O doamnă în vîrstă întreabă :

— Nu știți ce oră e, băieți ?

Cel care a fost întrebat își consultă ceasul :

— De fapt, acum e ora de chimie, tanti. Dar combinațiile astea sînt mult, mult mai interesante.

Hohotele celorlalți sînt mai mult decît aprobative. Îi privesc. Doi dintre ei poartă la gît cravate roșii.

2. Stadionul „23 August". Pe teren, evoluează echipele Dinamo — Steaua. Despărțiți de un singur rînd, doi băieți își transmit mai întîi săgeți verbale, amenințări, iar în momentul cînd Steaua egalează, se încaieră. Înregistrez cîteva voci dimprejur : Rușine ! Totuși, purtați la gît cravata roșie !

Cravata roșie ! Toți o primiți cu emoție la 9... sau la 10 ani. Pe mulți dintre voi vă însoțește an de an spre succese și bucurii noi. Poate și pentru că o priviți din cînd în cînd nu numai pentru a-i aranja faldurile, dar și pentru a vă întreba : Oare, nu văd nici o umbră pe cravata mea de pionier ? O port așa cum se cuvine ?

Primăvara

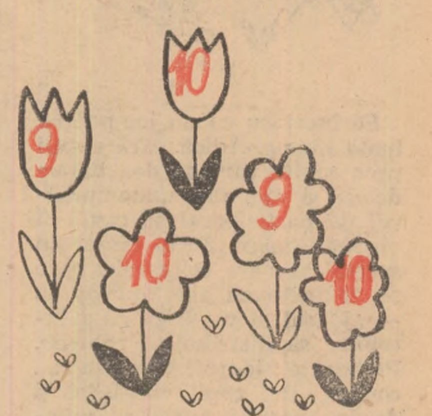

Soarele-și atinge fața
De cîmpie și copac.
Făt-frumosul Grîu se-nalță
Fabulos, ca-n evul dac.
Mugurii puteri adună
Pentru fructe-aromitoare.
Unul, ne va da o prună,
Altul... o vacanță mare !

Ning cu flori caișii, merii
Ca-n tradiții și-n povești.
Din grădini surîd lalele
Spre deschisele ferestri.
Orice vîrstă se-nfioară
De-anotimpul juvenil,
Dar e-o fericire rară
Cînd e mai, și ești copil...

Cu poeții, e dezastru ;
Astăzi toți sînt inspirați !
Prea e cerul de albastru,
Prea sînt pomii-nmiresmați !
Dimineața și-n amieze
Vin, aduse de zefir,
Într-un melancolic șir,
Lebede, cocori și... teze !

Uneori, pe neștiute,
Ploaia spadele-și ascute
Și, lichide, le asmute :
... Ah, de-ar trece cît mai iute !
Mult mai des și pe-ndelete
Însă plouă prin caiete
Și cu zece, și cu nouă !
... Ah, ce bine ! Să tot plouă !

Versuri : Sandu ALEXANDRU Desene : Stela CREȚU

În cinstea celei de-a 45-a aniversări a P.C.R.

ZILE DE SĂRBĂTOARE

După un vechi obicei, sărbătoritului i se aduc daruri. Brațele și mintea, inima și dragostea fierbinte a fiecăruia dintre noi compun un minunat buchet de prețuire pe care-l dăruim partidului !

E 8 Mai, ziua de naștere a Partidului Comunist Român, sărbătoarea dragă a întregului popor de la care nu lipsiți nici voi, copiii. Am poposit în zilele acestea prin cîteva școli. Pionierii Școlii generale nr. 11 din București au întîmpinat aniversarea partidului nostru cu acțiuni frumoase și interesante. În imaginile de față am surprins cîteva momente din timpul acestor acțiuni. De la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România pionierii au invitat, la adunarea lor închinată aniversării partidului, pe tovarășa Barbu Stela. În cuvinte emoționante tovarășa Barbu a evocat momente din lupta comuniștilor (foto 1).

Există, în această școală obiceiul, ca pentru acțiunile importante, legate de lupta partidului comunist să se ceară sprijinul tovarășilor de la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România. Așa au procedat și de data aceasta la alcătuirea panoului cu Momente din Istoria Partidului Comunist Român. (foto 2). Zilele cu soare, zilele frumoase ale lunii Mai au fost întîmpinate de pionierii Școlii generale nr. 172 din București cu flori în clase, flori în glastre și flori în curtea școlii (foto 3).

„Atîtea mii de oameni
prin mii de părți trăind
Partidului viața
și visurile-nchină,
Cum clinchete distincte
din fine strune prind
Aceeași melodie
fierbinte și deplină..."

La concursul artistic închinat aniversării partidului pionierii Școlii generale nr. 156 din cartierul „16 Februarie" au cîntat lupta și biruința comuniștilor (foto 4).

Visele au împliniri. Visele comuniștilor despre chipul minunat al țării se înfiripă în fiecare șantier, în fiecare oraș nou, în fiecare agregat, în inima și mintea poporului nostru. O vizită a pionierilor de la Școala generală nr. 1 la Combinatul Chimic din Turnu Măgurele din localitate este doar o filă din marea carte a construcției socialismului (foto 5).

Fotografii : Gr. PREPELIȚA

● Corespondenta noastră **Matei Elena** din comuna **Tupilați**, raionul **Tg. Neamț** ne descrie cu bucurie întîlnirea pionierilor cu tovarășul **Ioan Huluță**, președintele sfatului popular raional. Cele aflate despre crearea P.C.R., despre activitatea depusă de-a lungul anilor, despre succesele și realizările importante obținute sub conducerea partidului în anii de democrație populară au interesat mult pe pionieri În încheierea acestei acțiuni ei au prezentat montajul literar — muzical „Te slăvim partid iubit".

● **„Ziua poeziei, cîntecului și jocului"** a fost o zi de sărbătoare pentru toți pionierii și școlarii celor cinci sate care fac parte din comuna **Băbeni-Bistrița,** raionul **Rîmnicu Vîlcea.** Cîntecele și poeziile au fost dedicate partidului și patriei noastre socialiste. Soliștilor vocali și instrumentiști, care au interpretat cîntece din folclor, li s-au adăugat dansurile populare, gimnastica artistică și multă, multă bucurie.

● „Aniversarea partidului drag este și pentru noi o bucurie, ne scrie pioniera **Mînecuță Maria** de la **Școala generală Întrevăi,** raionul **Făgăraș.** De aceea, în fața școlii am plantat 45 de arbuști ornamentali. Să ne amintească de anii de școală, de a 45-a aniversare a P.C.R."

Jocuri în aer liber

Să începem cu un joc pentru toată lumea. Adică, fără reguli prea multe care să dea bătaie de cap și, mai ales, unde numărul de participanți să poată fi cît mai mare. Jocul oferă în special savoare celor mici care se întîlnesc cu acest prilej cu — „jderul și veverița". La început să distribuiți rolurile. Personaje : jderul, veverița și... copacii. Doi copii vor împărți de la început rolurile „principale", restul grupați cîte doi, reprezentînd copaci mergători, se vor plimba lejer, ținîndu-se de braț. La un semnal al conducătorului de joc „veverița" va trebui să-și apere pielea fugind de „jder". Cînd obosește, ea are dreptul să se urce în „copac", adică să atingă de mînă un jucător dintr-o pereche care devine... „veveriță", și urmărirea continuă.

„Jderul", ca să scape de alergătură, trebuie neapărat să prindă o „veveriță". În această situație cel prins va deveni noul „jder", iar fostul „jder" va atinge un „copac" din care va sări... noua „veveriță" — în locul căreia va intra —, și iar fuga-fuga, și iar țuști...

După cum se observă, nu e greu să devii din „copac", „veveriță" apoi „jder". Vorba e cum parcurgi drumul înapoi ?

Deci atenție. Cine nu-i isteț să rămînă „copac". Stă „de lemn"... dar scapă de emoții.

Și acum, un joc mai... aventuros !

Beligeranții : două grupe cuprinzînd 6 pînă la 10 copii fiecare.

Obiective de atac : două cetăți !

Arme : o minge și... atît.

Și-acum :

Pe un teren de forma și dimensiunile unui teren de handbal pentru copii (lung 60—70 de metri) se trage o linie la mijloc și cîte o linie de fund. Fără să atingă linia de fund se trasează, la ambele capete ale terenului în interior, un cerc mare cu diametru de aproximativ 10 m. În mijlocul lui, un cerc mic cu diametru de 1 m. În acest cerc, se improvizează o „cetate" — cîteva bețe cît se poate de înalte, rezemate unul de altul, legate cu o sfoară. La fiecare cetate, un păzitor.

Ați ghicit : urmează bombardarea „cetății", dar mai ales... a păzitorului care va trebui s-o apere. Un pic de răbdare însă, să aranjăm regulile luptei.

— Se merge cu mingea prin dribling, se pătrunde prin apărarea adversă combinînd, se lovește „cetatea" din orice poziție. Cînd aceasta cade, păzitorul e luat prizonier, iar echipa adversă va trebui să-l înlocuiască, rărindu-și rîndurile luptătorilor. Cîștigă echipa care a luat cei mai mulți prizonieri. De reținut :

— Nu se trage decît din afara cercului mare.

— Faultul se pedepsește cu lovitură liberă directă. Adică și fără... păzitor (unde nu e și la fotbal huzurul ăsta !)

— Aut-ul, ca la handbal.

— Nu există ofsaid (trai, nu glumă !).

Deci, condiții excelente pentru istețime, rapiditate, precizie.

P. S. Dacă cumva ratați lovitura liberă, e păcat să vă amărîți toată noaptea. Ce, la fotbal e mai ușor ? Acolo și la „11 m"... portarul stă în poartă !

Ilie TRAIAN

ANCHETA NOASTRĂ:

CE ÎNŢELEGEŢI PRIN SPORTIVITATE ?

Oricînd şi oriunde se desfăşoară o competiţie sportivă, **sportivitatea** e invitată. Şi vine întotdeauna. La intrarea pe stadion sau în sala de sport, portarul îşi scoate respectuos şapca în faţa ei şi-i deschide uşa fără s-o întrebe de bilet ; arbitrii o primesc sobrii, dar deosebit de atenţi, iar sportivii... sportivii o întîmpină cu nelipsitele flori. Şi, totdeauna, **sportivitatea** îşi ocupă locul de cinste la vederea tuturor. Uneori, cînd e respectată, ea rămîne pe acest loc tot timpul desfăşurării competiţiei. cu faţa frumoasă strălucind de bucurie şi mulţumire. Alteori însă, chipul ei se întunecă de mînie în clipele în care jucătorii, (şi nu de puţine ori chiar şi spectatorii) o calcă, nemiloşi, în picioare.

Deci, două feluri de atitudini faţă de **sportivitate.** Dar pe care anume o merită ea ? Pentru a putea răspunde la această întrebare, trebuie mai întîi să vedem cu ce fel de... personaj avem de-a face. În ideea aceasta ne-am adresat cîtorva interlocutori cu întrebarea: **„CE ÎNŢELEGEŢI PRIN SPORTIVITATE ?"**

Obligaţie elementară a bunei cuviinţe

Stroie Alexandrina, clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 4 din Giurgiu :

Cei din echipa adversă nu ne sînt, de fapt, adversari, ci nişte prieteni, care ne dau posibilitatea să ne petrecem frumos o parte a timpului liber. Şi atunci, dacă ne sînt prieteni, de ce să-i împingem cînd sînt gata să prindă mingea, de ce să le punem piedică, de ce ?... Numai din dorinţa de a cîştiga meciul ? Normal e să învingă cel mai bine pregătit, nu cel care se pricepe mai bine la obstrucţii. Acesta e şi rostul întrecerii sportive. În cei trei ani de cînd joc în echipa de volei a şcolii, m-am convins că sportivitatea e o obligaţie elementară a bunei cuviinţe, a respectului faţă de aşa-zişii adversari, faţă de spectatori, de care trebuie să dea dovadă orice sportiv.

Numai pregătirea trebuie să vorbească

Insuţ Mihai, clasa a VI-a, Şcoala generală nr. 7 din Giurgiu :

Mai vezi, cîteodată, pe teren, cîte unul, cîte o „vedetă", cu o gură cît o şură, care tot timpul răcneşte, strigă, aruncă cuvinte urîte colegilor cînd greşesc şi adversarilor cînd cîştigă, vociferează la deciziile arbitrului. Din fericire, în echipa de baschet a şcolii noastre, din care fac şi eu parte, nu există asemenea jucători. Am avut noi unul — nu-l mai spun pe nume, că se ştie el şi aşa — care cădea de multe ori în păcatul ăsta. Dar nu l-am ţinut prea mult în mijlocul nostru. Acum nu mai joacă în echipă. L-am suspendat pe termen... nelimitat. De fapt, numai pînă cînd are să înţeleagă bine că pe teren nu trebuie să vorbească nimeni altcineva decît pregătirea sportivilor, adică tehnica şi rezistenţa fizică.

Să ştii să pierzi

Profesor Paul Cristea, antrenorul centrului de iniţiere a micilor fotbalişti (pitici) din Giurgiu :

Să ştii să pierzi atunci cînd pierzi e, într-adevăr, o artă. O artă de care, din păcate, unii sportivi nu dau dovadă că o cunosc. Să ştii să pierzi, după ce ţi-ai desfăşurat toate resursele fizice şi tehnice, pe teren, în faţa adversarului, în cadrul unei depline sportivităţi. Duminica trecută, aici, la noi, pe stadionul din oraş, în faţa cîtorva mii de spectatori, s-a desfăşurat un meci între pitici : între avansaţi şi începători. Începătorii, de care mă ocup eu, au pierdut cu 1—2. Dar nu m-am supărat pe ei, nu i-am certat. Dimpotrivă, am simţit cum îmi creşte inima de bucurie cînd, prin multe din gesturile lor, au dat dovadă de sportivitate fiind îndelung aplaudaţi de public. Buduru Viorel, apărătorul central la începători, s-a ciocnit involuntar cu atacatorul central al echipei adverse, care a căzut. Dar imediat Viorel s-a aplecat, l-a ajutat să se scoale de jos, apoi i-a dat mingea ca să execute faultul dictat de arbitru.

E, într-adevăr, o artă să ştii să pierzi atunci cînd pierzi, să respecţi regulile jocului, dînd tot timpul, de la primul pînă la ultimul minut, dovadă de sportivitate.

Dar sportivitatea nu e o obligaţie exclusivă a sportivilor propriu-zişi, ci chiar şi a spectatorilor, a „galeriei". Cît de frumos e un meci în care „galeria" dă dovadă de obiectivitate în aprecierea fazelor şi jocului ! Şi cît de urît apare altul în care suporterii uneia dintre echipe, chiar cînd echipa preferată joacă slab şi comite faulturi, îi iau totuşi apărarea, de cele mai multe ori prin viu grai, uneori şi prin alte metode cu totul lipsite de bună cuviinţă.

Cinste într-o formă specifică

Alexandru Penciu, maestru emerit al sportului :

Desene : G. BURSCHI

La drept vorbind, sportivitatea e o dovadă de cinste După cum nesportivitatea e necinste. Orice disciplină sportivă îşi are regulile ei, precise şi clare, şi binecunoscute. Într-o întrecere ciclistă, de pildă, un ciclist mult mai puţin rezistent şi mai slab pregătit, poate să învingă un adversar superior lui dacă... Dacă procedează aşa cum se zice că a procedat, nu de mult, unul... — n-am să-i dau numele. Cîţiva colegi de-ai lui, cu care vorbise din timp, l-au prins de maiou, pe **fruntaş** şi i-au îngreuiat mersul, iar el, liber, a ţîşnit şi i-a luat-o înainte. Dar aceasta nu mai e întrecere sportivă, ci fraudă, — hoţie, dacă vreţi, fiind o totală dovadă de necinste. Sportul, adevăratul sport, nu se poate împăca cu necinstea.

Deci, nu uitaţi !

Iată, patru răspunsuri care dovedesc, fiecare în parte, că **sportivitatea** este o obligaţie indispensabilă a oricărui sportiv care se respectă pe sine, care-i respectă nu numai pe „adversari", ci şi pe spectatorii dornici să vadă un spectacol sportiv frumos, desfăşurat după toate regulile disciplinei respective. E clar pentru oricine că **sportivitatea** necesită respect şi atenţie continuă. Deci, nu uitaţi şi ţineţi minte, atît voi, viitorii performeri de mîine, cît şi voi, viitorii lor spectatori !

Constantin DIACONU

DE VORBĂ CU CITITORII

De data aceasta, dragi prieteni, mă văd nevoit să renunţ la orice introducere, cît de scurtă ar fi ea, pentru că prietena noastră Mărgineanu Mariana Dorina din Viziru, Brăila, ne trimite un repetat semnal de alarmă

S.O.S. !.. S.O.S. !..

„Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă ! De cînd a apărut în gazetă lucrarea „Pentru toţi deopotrivă", premiată cu premiul III la concursul „Prietenul meu", îmi tot sosesc scrisori. Pe de o parte mă bucură că am mulţi prieteni, dar cum să răspund celor 620 de copii din ţară şi celor 30 de şcolari din Uniunea Sovietică. Cum să le

trimit fotografia ? Ajutaţi-mă, n-aş vrea să se supere nici unul pe mine..."

Vedeţi dar că Mariana e în mare încurcătură. S-o ajutăm :

„Către prietenii Marianei !"

„Primiţi mulţumiri pentru fiecare scrisoare şi pentru fiecare prieten cîte o fotografie. Primiţi, de asemenea, şi urarea de succes în încheierea anului şcolar !

Aceasta este Mărgineanu Mariana Dorina.

DE VORBA CU

...Oproiu V. Dan din Tg. Jiu

Dragă Dan,

Mă bucur că eşti sănătos, că ai trecut cu bine peste toate greutăţile bolii. Mulţumesc, o dată cu tine, medicilor care te-au îngrijit, colegilor care te-au ajutat la lecţii. Îţi doresc numai bine şi aştept să-mi mai scrii.

...Malama Traian — Dîrvari, Ploieşti. *Dragă Traiane, sînt interesante rezultatele campionatului de fotbal. Transmite felicitări echipei clasei a VII-a pentru victoriile obţinute. Vezi, de data aceasta nu te-am uitat. Eşti mulţumit ?*

MAREA SARBATOARE

...de la 8 Mai s-a încheiat, dar plicurile noastre continuă să aducă veşti despre această zi, despre cinstirea pe care aţi dat-o celei de a 45-a aniversări a partidului nostru. Pentru astfel de veşti frumoase mulţumim corespondenţilor : **Roşoga Norelia, Severineşti — Tr. Severin ; Mocanu Constantin — Techirghiol ; Dicea Marius — Poiana Mare, Calafat ; Nedelcea Filareta — Simian, Tr. Severin ; Gabriel Eliescu — Gărdăneasa, Tr. Severin ; Tapalagă N. Maria — Negreşti, Piatra Neamţ ; Oprea Vasile — Chiuza, Năsăud ; Ghihoniş Gh. Didel — Brătila, Tg. Ocna ; Matei Eufrosina — Horodniceni, Fălticeni ; Vlăduţ Dumitra — Ioneşti, Drăgăşani ; Manole Marcel — Zăvoaia, Făurei ; Băleanu Gheorghe — Samarineşti, Strehaia ; Rusu Marius — Dej ; Chiriac Tatiana — Lonea ; Badea C. Iulian — Stoiceni, Rm. Vîlcea ; Staicu N. Gelu — Corneşti, Ploieşti ; Fagu Zenobia — Bobu, Gilort ; Boşneag Elena — Copaciu, Drăgăneşti — Vlaşca ; Haidemac Tiberiu — Vulcan, Petroşani ; Dorina Tîmpeanu — Orăştie ; Miron Areta — Horodniceni, Fălticeni ; Ilie D. Elena — Cegani, Feteşti ; Arici Liviu Bogdan — Cîndeşti, Dorohoi ; Bădescu Gheorghe — Erghevіţa ; Tr. Severin ; Neculcea I. Constantin — Tibana, Negreşti, Şuteu Pompei — Sînbenedic, Tîrnăveni.**

Nu uitaţi, dragi prieteni, că aştept noi veşti de la voi

Instructorul VALENTIN

30 de scrisori și o ENIGMĂ

de Dorel DORIAN

I se spunea „maioru", dar el nu era maior decît așa, dintr-o „pură întîmplare", adică „dintr-o fantezie a vieții" — cum spunea chiar el — ori dintr-o asociație tot așa, „de idei", că se întîmplase să primească într-o singură zi douăzeci și trei de scrisori și băieții — că el lucra atunci pe-un șantier, în Moldova — l-au întrebat, se înțelege:

— De unde le-ai primit, nea Cutare?

— De la copii...

— Păi, dumneata, s-ar zice, ai o întreagă companie! și toți au rîs. Or, de la rîsul ăsta: adică de la „companie" a fost făcut și dînsul „maior".

— Ce-ți mai scrie armata, maiorule?

— La datorie, luptă! Și zice să transmit salutări cui întreabă.

— Da' e-adevărat că o să-ți dea P.T.T.-ul medalia de „tată corespondent"?

— Emerit! Că fac și curs de inițiere cu voi, ăștia, mai tineri!

— Și tot douăzeci și trei de scrisori pe săptămînă? Nu te uită nici unul?

— Douăzeci și patru... Că a învățat să scrie și Prîslea!

Întîmplarea a făcut să mă reîntîlnesc cu „maioru" la cabluri. El era șef de echipă, eu stagiar, adică îi „furam" meseria, așa că toată ziua cu el, prin galerii, cînd sub generator, cînd la servicii interne, că se monta primul grup și, așteptau cîteva mii de kilometri de cablu, adică, ce mai încoace și încolo, treabă era berechet.

— Uite, aici era bun fiu'meu — îmi zice într-o dimineață maiorul.

— Care din ei?

— Electricianul, Victor, dar ceilalți îi zic și acum „Hughenotul", că de la hughenoții ăștia a rămas el, odată, corigent la istorie... Ce-au mai trecut și anii!

— Lucrează tot la circuite de forță?

— La circuite, la stații, vede și de control... (Apoi, confidențial), e inginer la Doicești, încă din '54... Ce, credeai că a rămas „hughenot"?

— Victor e cel mai mare?

— Da de unde! Mai are opt „bărbați" înainte!

Fac socoteala în gînd: Victor trebuie să aibă azi peste 30 de ani, „Maioru" — 55... Opt copii înaintea lui Victor!?...

— Tînăr te-ai însurat, colonele!

„Maioru" însă, neînțelegînd neașteptata sa avansare în grad, a renunțat să mai discute cu mine. S-a întors la cablurile lui.

Cu timpul — că miile de kilometri de cablu nu se trag peste noapte — și lucrînd mai ales zi de zi, împreună — că așa se „fură" meseria, lucrînd — l-am cunoscut și eu pe „maior", altfel decît îi plăcea uneori să se arate... Adică am înțeles, cum s-ar spune, că nu citește nimeni ușor și nici nu răspunde cît ai bate din palme la două duzini de scrisori, mai ales cînd, în fiecare din ele, cum îmi spunea „maioru", sînt bucurii, sînt necazuri și încă o mie de alte „circuite" ascunse, dar care la fel ca în păienjenișul nostru de cabluri, trebuie să știi de unde vin, unde duc...

— Și îi ții minte pe toți douăzeci și trei — îl întrebam uneori. Nu-i încurci niciodată?

— I-am învățat și eu... În douăzeci și doi de ani am tot avut timp să-i învăț...

— Cum, douăzeci și doi? Dar Victor, după cîte înțeleg, e mai mare... Și înaintea lui Victor mai sînt încă opt!

— Mai sînt... Dar nu cu diferență prea mare între ei. Jumătate — în jurul a 30 de ani, „grupa mare" și jumătate pînă în 25 — „grupa mică".

— Deci nu-s ai dumitale? Sînt înfiați?! De ce mă încurci, generale? Și am rîs, de parcă făcusem nu știu care ispravă avansîndu-l din nou.

Dar „maioru" n-a rîs: „Ce înseamnă înfiați? Ce înseamnă „ai mei"? Dacă eu le răspund la scrisori, adică pe mine mă întreabă — că nu-mi trimit salutări, ci îmi scriu de ale lor — ai cui sînt?

Și tot cu timpul, cînd scrisorile au început să sporească, spre surpriza noastră, ca număr — au ajuns la treizeci — și cînd, în sfîrșit, am prins să mă descurc, oarecum, printre feciorii „maiorului", m-am străduit să „întregesc" dintr-o mie de elemente disparate, din simple ipoteze, prezumții, din zeci de confidențe, fiecare în parte eliptică și, mai ales, din bunele mele intenții literare, una din „istoriile" posibile ale acestei familii:

...În primăvara lui '44, „maiorul", pe atunci în vîrstă de 30 de ani, a fost pus în situația de a salva două grupe de copii. (Acesta era începutul). Unii mai mari, mergeau pe 8—9 ani; ceilalți dacă împliniseră 4. Cîtva timp i-a ținut acasă la el, pe urmă, după terminarea războiului, i-a încredințat la diferite orfelinate și școli, urmărindu-i însă continuu, aducîndu-i vara în vacanțe, la el. (Aceasta era „desfășurarea"). Dar au trecut ani... (De aici trebuia să înceapă finalul).

Astăzi, toți copiii aceștia sînt mari, au profesii, au familii, au soții și copii, dar „maiorul" a rămas pentru ei „omul care în urmă cu 22 de ani i-a salvat".

Conștient că relatarea mea nu depășește ficțiunea și cuprinde încă zeci de necunoscute l-am rugat pe „maior" să-mi confirme ce era adevărat și ce nu din... fanteziile mele.

— N-am ce să-ți confirm.

— Dar, te rog!...

— Dacă-ți spun că nu-i nimic extraordinar...

Neavînd încotro, am încercat să completez eu singur „istoria romanțată a maiorului": „Era în plin '44... Două grupe de copii, orfani de război au fost părăsiți într-o gară... Trebuiau duși la spital, cei mai mulți erau foarte bolnavi... Dar spitalul fusese distrus, singurul doctor — concentrat... Atunci „maiorul" i-a dus acasă la el... Era un simplu electrician de depou... I-a mai ținut și prin vecini... În toamnă, după eliberare, a început să le caute un rost... Pe atunci, însă, deși i-a salvat de la moarte, nu erau încă „ai lui", nu erau o familie... Familia lor s-a format, cu încetul, pe măsură ce și-au găsit în viață un rost, și drumurile lor, întretăindu-se încă o dată, s-au întregit într-un drum..."

Bunele mele intenții literare, prezumțiile și în ansamblu, toată această povestire rămînea însă o simplă ipoteză. Adevărul...

•

Mai aveam de tras numai cîteva zeci de kilometri de cablu. „Maioru" urma să fie trimis pe alt șantier, eu fusesem trecut la secția de „servicii interne", ce mai încolo și încoace, drumurile noastre se despărțeau... Ce-i drept, îmi rămăsese de la el meseria, îmi rămăsese felul lui de a fi, îmi rămăsese, așa, o dragoste mare pentru toate „nimicurile" mari care le făceam noi, pe șantier.

— Maiorule, i-am zis, am înțeles în sfîrșit adevărata poveste a copiilor — și de ce numărul scrisorilor crește, că erau la început douăzeci și trei și au ajuns la treizeci...

— Cum ai aflat? Că nu ți-am spus niciodată...

— Printr-o asociație, așa, „de idei"... Pentru că acolo, pe noul dumitale șantier, în loc de treizeci de scrisori vei primi acum treizeci și unu... Și te rog să-mi răspunzi și mie, cum le-ai răspuns și lor. Măcar o dată pe lună, chiar și la două luni, că toți avem „circuite" ascunse care se cer „lămurite", „unde duc, de unde vin..."

Desene: Puiu MANU

Telescopul joaca fe
Astronomul e uimit
Ce-s planetele aces
Și de unde-au răsă
Nu-i mirarea de du
Căci savantul este
Noua „stea" e sem
Primăvara a-nceput

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
40361